

Վահան Տերյան

Արշալույս

Դուրս ելա դաշտ
Կանաչ ծով,
Կանաչ ծով էր, անափ ծով,
Առավոտն էր ժպտում հաշտ,
Բոցավառվում նոր բոցով...

Եվ ուղիներ բյուրավոր,
Հեռավոր,
Կանչում էին, ակնարկում
Նոր էր սերբս, լայն ու խոր,
Նոր էր աշխարհն ինձ հոգում...

Թողի տնակն ինձ ավեր,
Մութ ու հին
Ու հեռացա խնդագին,
Անհա՛յտ, անհո՛ւն հեռուներ,
Ձեր գիրկն առեք ինձ հոգին...